"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କୁ ବଡ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ମନେ ପକାଅ, ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସତ୍‌ତୋପ୍ରଧାନ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ରହିଲେ ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ପାଠପଢା ଉପରେ । ତୁମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କେବେ ବି ପାଠପଢା ବନ୍ଦ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେତେ ଦିନ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ରହିଥିବ ସେତେ ଦିନ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ, କେବେ ବି ଅନୁପସ୍ଥିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯେପରି ବି ହେଉ ମୁରଲୀକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ପଢିବା ଦରକାର । ମୁରଲୀରେ ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ଆସୁଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନଉବାଚ ଶାଳିଗ୍ରାମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ଶିବ ଭଗବାନଉବାଚ ସାରା କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନଯଜ୍ଞ । ଏହାର ସ୍ଥାପନାରେ ବିଘ୍ନ ତ ପଡିବ ହିଁ ପଡିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ତୁମେ ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ ଏସବୁ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସେଥିରେ ମମତ୍ୱ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ, ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଓ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ସଂଗମ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଏ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ପଏଣ୍ଟ । ବାବା ଦିନ ରାତି କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏବେ ଅତି ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ଯେପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବାବା ଅଛନ୍ତି ପାଠପଢା ଜାରି ରହିବ । ତା'ପରେ ପୁଣି ପାଠପଢା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାପଦାଦା ଜାଣିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଅଧୋଗତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି, କେତେ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ । ପବିତ୍ର ନ ରହିଲେ ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମାନ ସହ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରଜା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ବହୁତ ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ କଥା । ତୁମେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଲେ ସେମାନେ କ'ଣ ସହଜରେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି କି ? ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ବାବା ଯେଉଁଭଳି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ ତୁମେ ସେହିଭଳି ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ରିପୋର୍ଟ ଆସୁଛି, ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି -- ଅମୁକ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲା, ଅମୁକ କରିଲା.... । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସେମାନଙ୍କର ନାମ କହିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ନାମ କହିଦେବେ ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କେହି କଥା ହେବା ପାଇଁ ପସନ୍ଦ କରିବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଘୃଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବେ । ଭଲ ପାଇବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ କରିଥିବା ସମସ୍ତ ରୋଜଗାର ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ । ଯିଏ ଏଭଳି ଧକ୍କା ଖାଇଛନ୍ତି ସିଏ ନିଜେ ଜାଣନ୍ତି ଏବଂ ବାବା ଜାଣନ୍ତି । ଏସବୁ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ କଥା ।

ତୁମେ କହୁଛ ଅମୁକ ଦେଖା ହେଲେ, ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଛି, ସେ ସେବାରେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେ ପାଖରେ ଥିବା ଦରକାର । ମନେକର ତୁମେ ରାଜ୍ୟପାଳକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଲ କିନ୍ତୁ ସେ କ'ଣ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ କି । ସିଏ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ମାନିବେ ନାହିଁ । ଯିଏ ବୁଝିବାର ଲୋକ ସିଏ ବୁଝିବ । ଅନ୍ୟକୁ କ'ଣ ବୁଝାଇପାରିବ କି ? ତୁମେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ, ଏହାକୁ ଆମେ ମଙ୍ଗଳମୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲର ବଗିଚା କରୁଛୁ । ମଙ୍ଗଳମ୍ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ କହିଥାଆନ୍ତି ନା । ଏହି ଶ୍ଳୋକ ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ମଙ୍ଗଳ ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କାଳରେ ହୋଇଥାଏ । ବିଷ୍ଣୁ ଅବତରଣ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଏସବୁ କିଛି ଦେଖିଛନ୍ତି, ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିବେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହୋଇଥିବା ଦରକାର ନା । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବହୁତ ଅନୁଭବୀ ରଥରେ ମୁଁ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ବାବା ବହୁତ ସାଧାରଣ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ରାଜା ମହାରାଜା ହୋଇଥିବେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବହୁତ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ।

ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ — ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ମାଳା ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏସବୁ କଥା କେହି ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ତ ବୁଝିଯିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ହିଁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇପାରିବେ । ଭଗବାନ ନିଜେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବହୁତ

ମୁସକିଲରେ କେହି କେହି ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଦରକାର । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ପୁଣି ପ୍ରଜା ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ତୁମକୁ ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ତେବେ ସିଏ ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ କିପରି ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବେ । ଏସବୁ କଥା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ । ସଂସାରର ମନୁଷ୍ୟ ଏସବୁ କଥା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲରେ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ।

ତେବେ ତୁମକୁ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କଠାରୁ ମମତା ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଘରେ ନିମିତ୍ତ ଭାବି ରହିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ତ ଏକଥା ରହିଛି ଯେ — ସାରା ଦୁନିଆ ଏବେ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଚାର ମଧ୍ୟ କାହା ଭିତରେ ଆସୁନାହିଁ । ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଏହିକଥାକୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଶିଖିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଫେଲ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ମାୟାର ବହୁତ ଚକ୍କର ଚାଲୁଛି । ମାୟା ବଡ ବଳବାନ । କିନ୍ତ ଏକଥା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ କି ? ତୁମ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି — ଏଠାରେ କ'ଣ ହେଉଛି ଏତେ ରିପୋର୍ଟ କାହିଁକି ଆସୁଛି ? ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କର ତ ବଦଳି ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଜଣ ଜଣକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ସେମାନେ ବୁଝିବା ପରେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ବହୁତ ଭଲ ସଂସ୍ଥା । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନାର କଥା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଏବଂ ଗୋପନୀୟ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ହର୍ଷିତ ରହିବା ଦରକାର । ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଦେବତା ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଆମ ଭିତରେ ବହୁତ ଦୈବୀଗୁଣ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଆମେ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢୁଛୁ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ପିତା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଅମରପୁରୀ ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ତେବେ ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଆସିବେ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ଆମେ ଆମର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା କରୁଛୁ । କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି । ଯେପରି ସ୍କୁଲରେ ଭଲ ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ରକୁ ବୃତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତାହା ତ ବିନାଶୀ ଦୁନିଆର କଥା, ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବେ ସିଏ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ବାସ୍ତବରେ ସାହାଯ୍ୟ ତ ନିଜକୁ ହିଁ କରୁଛ । ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ, ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ପୁନଃ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ବସିବା-ଉଠିବା, ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ପାରିବ । ଯେଉଁ ପିତା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହିତ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡୁନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରିପୋର୍ଟସ୍ ଲେଖୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମକୁ ମାୟାର ଅନେକ ବିକଳ୍ପ ଆସୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର । ତୁମକୁ ୫ ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛୁ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ ପାଠପଢା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ ପୁଣି ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେମାନେ ଛାତ୍ର, ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟରେ ଆସିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଭଲଭାବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସବୁ କିଛି ନମ୍ବର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରାଜୟ ହେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶରେ ଆସିବ । ସେମାନେ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧର ନାମ ଶୁଣି ଧନୁତୀର ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ତାହା କ'ଣ ବାହୁବଳର ଲଢେଇ ଥିଲା କି ? ଯେଉଁମାନେ କି ତୀର କମାଣ ଆଦି ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିବେ । ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପୂର୍ବରୁ ତ ଧନୁତୀରରେ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତାହାର ପ୍ରମାଣ ରହିଛି । କେହି କେହି ଧନୁର୍ଦ୍ଧାରୀ ବହୁତ ହୁସିଆର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ଲଢେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଏହି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀଙ୍କଠାରୁ ମମତା ତୁଟାଇଦିଅ । ଏସବୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସମ୍ବନ୍ଧ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସୁନାର ଭାରତ ଥିଲା । ତା'ର ନାମ କେତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଥିଲା । ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ କେବେ ଏବଂ କିଏ ଶିଖାଇଥିଲେ ? ଏହା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ଆସି ବୁଝାଇ ନାହାଁନ୍ତି କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା, କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଯାହା ହେଉଛି, ପୁଣି ତାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ସେଥିରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ପଡିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ କେବେ ଅପବିତ୍ର ହେବ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି କ'ଣ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ପଢୁଛନ୍ତି କି ? ପାଠପଢାରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହୁଛି । ପଢିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅଳ୍ପ ପାଠପଢି କେଉଁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ସେମାନ ନିଜର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଯେ — ଆମେ କିଭଳି ଆସିଲୁ ଏବଂ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନେଲୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପୁଣି ଯଦି ପତିତ ହେଲ ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଅନ୍ତମନରେ ପଶ୍ଚାତାପ ହେବ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ — ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ବିକାରକୁ ନେଇ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନେ ଏହି ପାଠ ନିୟମିତ ପଢିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ଶୁଣାଉଛି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ତୁମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କର ଛାତ୍ର । ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢାକୁ ଦିନେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଯଦି ଦିନେ ମଧ୍ୟ ମୁରଲୀ ନ ଶୁଣିଲେ ତେବେ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଲେଖା ହେବ । ଭଲ ଭଲ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁରଲୀ ଶୁଣିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସବୁକିଛି ଜାଣିଛୁ । ମୁରଲୀ ନ ପଢିଲେ କ'ଣ ହେଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାନ ଖାତାରେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ଲେଖା ହେବ ଏବଂ ଫେଲ ହୋଇଯିବ । ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତିଦିନ ଏହିଭଳି ଭଲ ଭଲ ପଏଣ୍ଟ ଶୁଣାଉଛି ଯାହା ସମସ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବାରେ କାମରେ ଆସିବ । ଯଦି ନ ଶୁଣିବ ତେବେ କାମରେ କିପରି ଲଗାଇବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଛ ଜ୍ଞାନାମୃତ ପାନ କରି ଶିକ୍ଷାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେବେହେଲେ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେଉଁଠାରୁ ହେଲେ ବି ମୁରଲୀ ଆଣି ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପଢିବା ଉଚିତ୍ । ନିଜ ଭିତରେ ଅହଂକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଭଗବାନ ପିତା ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ତ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ପଏଣ୍ଟ ମିଳୁଛି ଯାହା ତୁମର ବା ଅନ୍ୟ କାହାର ବୁଦ୍ଧିର କବାଟ ଖୋଲିଦେଇ ପାରିବ । ଆତ୍ମା କ'ଣ, ପରମାତ୍ମା କିଏ, ଏଠାରେ କିଭଳି ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି, ଏସବୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦରକାର । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କେବଳ ଏତିକି ମନେ ରହିବ ଯେ — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟର ସ୍ଥିତି ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । କେତେ ଦୂର ପବିତ୍ର ହୋଇଛ ଏହା ତ ତୁମେ ନିଜେ ଜାଣିପାରୁଥିବ । ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କମ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ମୁଖ୍ୟ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ହିଁ ସମ୍ମାନର ସହ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବେ । ସେମାନେ ଆଦୌ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହା ବଡ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢା । ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଭାବିନଥିବ ଯେ ଆମେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେଉଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଧନ୍ଦା ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ଧନ୍ଦା ଆଦି କିଛି ବି ନୁହେଁ । କୌଣସି ବି ଜିନିଷ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତଥାପି ସେସବୁ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ମନରେ ଏକଥା କେବେହେଲେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ତୁମେ ତ ପଦମାପଦମପତି ହେଉଛ । ଦେଉଛୁ ବୋଲି ସଂକଳ୍ପ ଆସିଲେ ପ୍ରାପ୍ତି କମ୍ ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଅର୍ଥେ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ତାକୁ ଦେଉଛ ବୋଲି କୁହାଯିବ କି! ଭଗବାନ ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ କେତେ ଗୁଣା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିଥିବ ସେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ, ଶିକ୍ଷାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ ମୁରଲୀ ବନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ଘରେ ରହି, ସମସ୍ତ କର୍ମଧନ୍ଦା କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ଉଭୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଭାବଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସମାନ କର୍ମାତୀତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା ହିଁ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା । ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଇ ନିଜେ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେତେବେଳେ ହଦର ମୋର-ମୋର ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ, କର୍ମ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧ ଉଭୟରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଭାବଠାରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ । ତେଣୁ ଚେକ୍ କର — ମୁଁ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମର ବନ୍ଧନଠାରୁ ଅଲଗା ରହିପାରିଛି ? ବ୍ୟର୍ଥ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାରର ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିଛି ?

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ସରଳଚିତ୍ତ ଏବଂ ସହଜ ସ୍ୱଭାବଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ସେହିମାନେ ହିଁ ସହଜଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଭୋଲାନାଥଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****